

Skarga wniesiona dnia 18 maja 2004 r. przez Confederazione nazionale dei Consorzi volontari per la tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche tipiche dei vini italiani i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(sprawa T-170/04)

(2004/C 179/29)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 18 maja 2004 r. FederDOC - Confederazione nazionale dei Consorzi volontari per la tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche tipiche dei vini italiani i inni oraz adwokaci Luciano Spagnuolo Vigorita, Paolo Tanoni i Roberto Gandin, wnieśli do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Europejskiej.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji:

- o orzeczenie unieważnienia rozporządzenia Komisji (WE) nr 316/2004 z dnia 20 lutego 2004 r., opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej L 55 z dnia 24 lutego 2004 r., str. 16, zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 753/2002, które ustanawia niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w zakresie odnoszącym się do określenia, oznaczenia i prezentacji niektórych produktów winnych
- tytułem roszczenia ewentualnego, o orzeczenie unieważnienia, częściowego lub całkowitego, art. 1 ust. 3, 8a, 9a, 9b, 10 i 18 (oraz w konsekwencji załącznika II) rozporządzenia nr 316/2004
- zasądzenie od Komisji zwrotu kosztów

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest rozporządzenie Komisji (WE) nr 316/2004 z dnia 20 lutego 2004 r., opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej L 55 z dnia 24 lutego 2004 r., str. 16, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 753/2002, które ustanawia niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w zakresie odnoszącym się do określenia, oznaczenia i prezentacji niektórych produktów winnych⁽¹⁾.

W zarysie skarżący ostrzegają przed niebezpieczeństwem, iż wraz z wprowadzeniem w życie przedmiotowego rozporządzenia może zostać ustanowiona swego rodzaju liberalizacja na korzyść producentów z krajów trzecich w zakresie używania następujących oznaczeń tradycyjnych, odróżniających poszczególne, znane na całym świecie, wina włoskie: Amarone, Cannellino, Brunello, Est!Est!Est!, Falerno, Governo all'uso toscano, Gutturino, Lacryma Christi, Lambiccato, Morellino, Recioto, Sciacchetra, Sciac-trà, Sforzato (czy Sfurzat), Torcolato, Vergine, Vino Nobile, Vin santo (czy Vino Santo, czy też Vinsanto). To pociągnęłoby za sobą naruszenie osiągniętej z trudem pozycji producentów Państw Członkowskich na rynku winnym (producentów związanych obowiązkiem poszanowania sztywnych parametrów ilościowych i jakościowych), a w szczególności przekładałoby się na trudne do zaakceptowania naruszenie zaufania konsumentów: w rzeczy samej, producenci

z krajów trzecich nie mają obowiązku poszanowania odpowiednich zasad rządzących produkcją, co może prowadzić do wprowadzania do obrotu na terytorium wspólnotowym produktów pozbawionych cech enologicznych i organoleptycznych, które powinny posiadać powyższe wina.

Na podstawie przepisów krajowych, wszyscy skarżący są uprawnieni do sprawowania kontroli nad używaniem wyżej wymienionych oznaczeń tradycyjnych, a w każdym razie do używania ich.

Na poparcie ich roszczeń skarżący podnoszą w szczególności, że Komisja w swym działaniu przekroczyła zakres przysługujących jej kompetencji i wydała zaskarżane rozporządzenie bez odpowiedniego uzasadnienia, nie uzyskując uprzedniej opinii komitetu zarządzającego ds. win, ustanowionego mocą rozporządzenia nr 1493/1999 ani nie zasięgając opinii samych skarżących.

Skarżący twierdzą ponadto, że niektóre przepisy zaskarżanego rozporządzenia łamią ważne zasady wynikające z Traktatu, między innymi z dziedziny rolnictwa, konkurencji, ochrony konsumentów, równości, proporcjonalności, praw nabytych i pewności prawa. Określone przepisy rozporządzenia nr 1493/1999 (konkretnie art. 47, 48 i 49) zostały pogwałcone przez zaskarżane rozporządzenie, które pozostaje w sprzeczności również z treścią art. 23 ust. 3 i art. 24 ust. 4 tak zwanego porozumienia TRIPS z Marakeszu z dnia 15 kwietnia 1994 r. (Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej), którego stroną jest Wspólnota Europejska.

Skarżący podnoszą również uchybienie przez zaskarżane rozporządzenie obowiązkowi uzasadniania aktów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 24.2.2004, str. 16.

Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez Telefónica S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-172/04)

(2004/C 179/30)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 17 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (Znaki towarowe i Wzory) przez Telefónica S.A., z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowanej przez Andreę Sirimarco, letrado en ejercicio.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie zaskarżonej decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 12 marca 2004 r. w sprawie R 676/2002-1;

- Uznanie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 1.694.157 „EMERGIA” (obrazowy) dla odróżnienia „usług w zakresie telekomunikacji przy użyciu podmorskich sieci kablowych dla elektronicznej transmisji głosu, danych i wizji” w klasie 38 wykazu międzynarodowego, oraz
- obciążenie kosztami Urzędu Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego oraz osób występujących w postępowaniu po stronie pozwanej

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający znak towarowy:	Strona skarżąca.
Zgłoszony znak towarowy:	Obrazowy znak towarowy „ENERGIA” – zgłoszenie nr 1.694.157 dla towarów i usług z klasy 9, 38 i 42.
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na który powołano się w sprzeciwie:	D. Branch.
Sporny znak towarowy lub oznaczenie:	Słowny wspólnotowy znak towarowy „EMERGEA” dla towarów i usług, między innymi z klasy 38 „usługa telematyczna za pośrednictwem sieci krajowych i międzynarodowych oraz komunikacja za pomocą terminali komputerowych”.
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Częściowe uznanie sprzeciwu w części odnoszącej się do „usług w zakresie telekomunikacji, usług komunikacyjnych za pośrednictwem sieci informatycznych” z klasy 38.
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania.
Uzasadnienie skargi:	Niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia (WE) nr 40/94 (prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd).

Skarga wniesiona dnia 14 maja 2004 r. przez Jürgena Cariusa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-173/04)**

(2004/C 179/31)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 14 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot

Europejskich wniesiona przez Jürgena Cariusa, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Nicolasa Lhoësta, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu:

- o uchylenie decyzji Dyrektora Generalnego DG ds. PERSONELU I ADMINISTRACJI z dnia 21 maja 2003 r., która, potwierdza w całości sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej skarżącego za okres od 1 lipca 2001 r. do 31 grudnia 2002 r.,
- o uchylenie, w miarę konieczności, decyzji Komisji z dnia 23 grudnia 2003 r. odrzucającej zażalenie skarżącego,
- o obciążenie strony pozwanej pełnymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi sprzeczność z prawem nowego systemu oceny, który opiera się na nieobiektywnych kryteriach i nie pozwala osobie ocenianej na zapoznanie się we właściwym czasie ze sprawozdaniem z przebiegu jej kariery zawodowej, aby móc, w odpowiednim wypadku, przedstawić uwagi osobie oceniającej.

Ponadto, skarżący podnosi naruszenie obowiązku umotywowania dokonanej oceny, twierdząc, iż nie wytłumaczono właściwie znacznego obniżenia się oceny jego zasług, jak również powołuje się na oczywisty błąd w ocenie.

Skarga wniesiona dnia 6 maja 2004 r. przez Petrotub S.A. przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa T-174/04)**

(2004/C 179/32)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 6 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej przez Petrotub S.A. z siedzibą w Roman (Rumunia), reprezentowaną przez A.L. Merckxa, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 235/2004 z dnia 10 lutego 2004 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2320/97 nakładające ostateczne cła antidumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących, między innymi, z Rumunii w zakresie, w jakim dotyczy ono importu do Wspólnoty Europejskiej towarów wyprodukowanych przez Petrotub S.A. oraz Republica S.A. (¹)
- obciążyć kosztami stronę pozwaną.